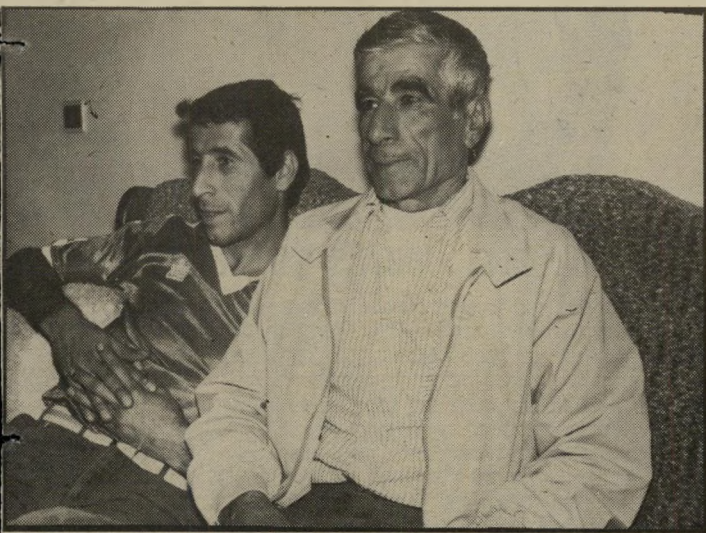
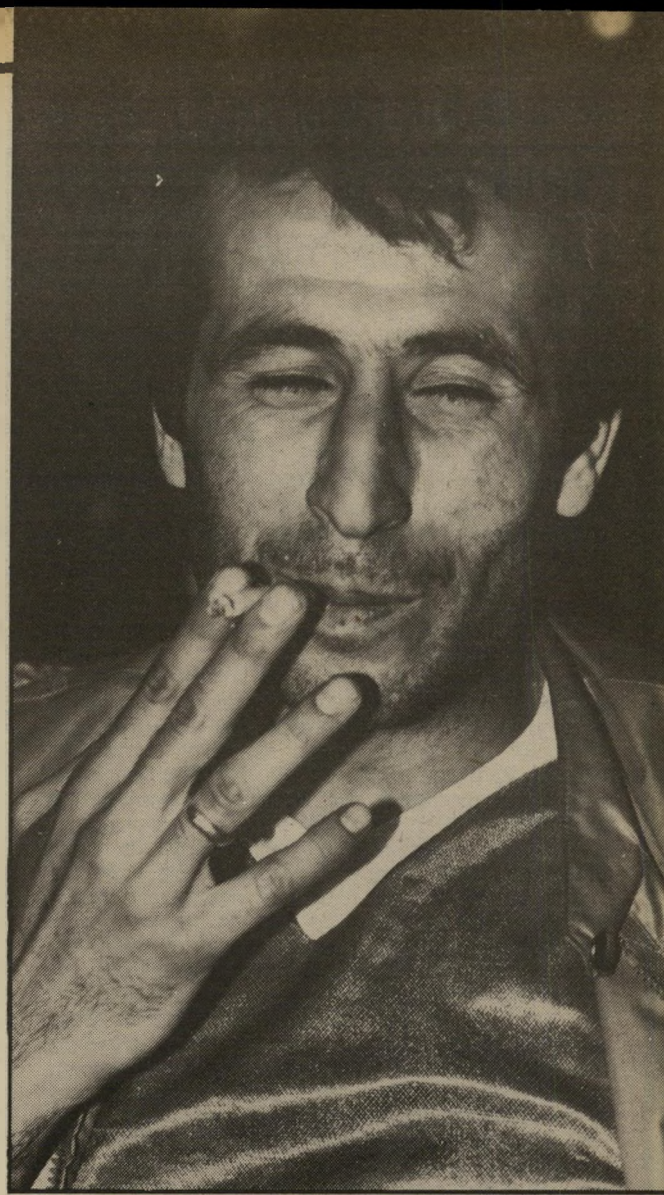

„ספ דקות של הפלייה“ כך מגדיר זאחי ארמלי, הכוכב
התורן של הכדורגל הישראלי, את הופעתו במיגרש

ה"בוגד" שהצליח

„אבא היה נגדי“ אביו של זאחי (למעלה, במעיל הלבן, ליד בנו), נכנע ללחצים שהפעילו אנשי שפרעם, כדי לא לשחרר את כוכבם זאחי לקבוצה בליגה הלאומית.

„אשתי היתה בעדי“ עאליה, האשה הטריה של זאחי, מגישה לו מגבת ולא מפסיקה לפנקו. היא היתה היחידה שדחפה אותו לעזוב את שפרעם.

של מכבי שפרעם, וזאת בין השאר, בזכותו של יוסלה מירמוביץ, המאמן הלאומי, „שהאמין ביכולת שלי לתת הרבה“.

מיבצעיו של זאחי בנבחרת האולימפית לא ביישו את שמו והוכירו לכל חובבי-כדורגל, שזאחי ארמלי בן שפרעם קיים על המפה הספורטיבית. בשביל שחקן, שהיה עד אז כמעט אלמוני, זה היה משהו. מסביר ארמלי ועיניו הירקרות מנצנות: „לא מספיק להצטיין, חשוב שיכירו אותך“. כדורגל טוב הוא משחק כבר הרבה שנים, אבל זה לא מספיק, כנראה. עכשיו הוא רגוע. קבוצתו החדשה, מכבי חיפה, המריאה, מאז הצטרף לשורותיה, למקום השני בטבלת הליגה הלאומית, כשפניה אל האליפות. זה נחשב מכובד. במושגי הספורט זה נחשב מהפך מושלם. אך הגולים שהבקיע וסיפור הפרידה העצוב ומורטי-העצבים ממכבי שפרעם, לא היו הקטעים הפיקאנטיים

למזלו של ארמלי, לא הפסיקו לרוש בסיפורו, לבחוש ולציין כל התפתחות סביבו. גם זאחי בעצמו מודה שהעיתונות עשתה בשבילו את רוב העבודה. זאחי נשאר בכותרות גם כשהמשיך לשחק בקבוצת התחתית

זאחי ארמלי, הלהיט התורן של הכדורגל הישראלי, עונה במדויק על צורכי עיתונות-הספורט הפורחת בארץ. אמצעי-התיקשורת עטו עליו בחודשים האחרונים וזאחי בן ה-26 נחשב כבטיספוחיהם.

ארמלי הוא לא רק כדורגלן כישרוני ומבריק, אלא גם סיפור אנושי חריג. הוא ערבי נוצרי, בן העיירה הצפונית שפרעם, שקבוצתו, מכבי שפרעם, מהליגה השלישית, שבה גרל והתפתח, סירבה, בכל תוקף, לשחרר אותו לקבוצה מהליגה הבכירה.

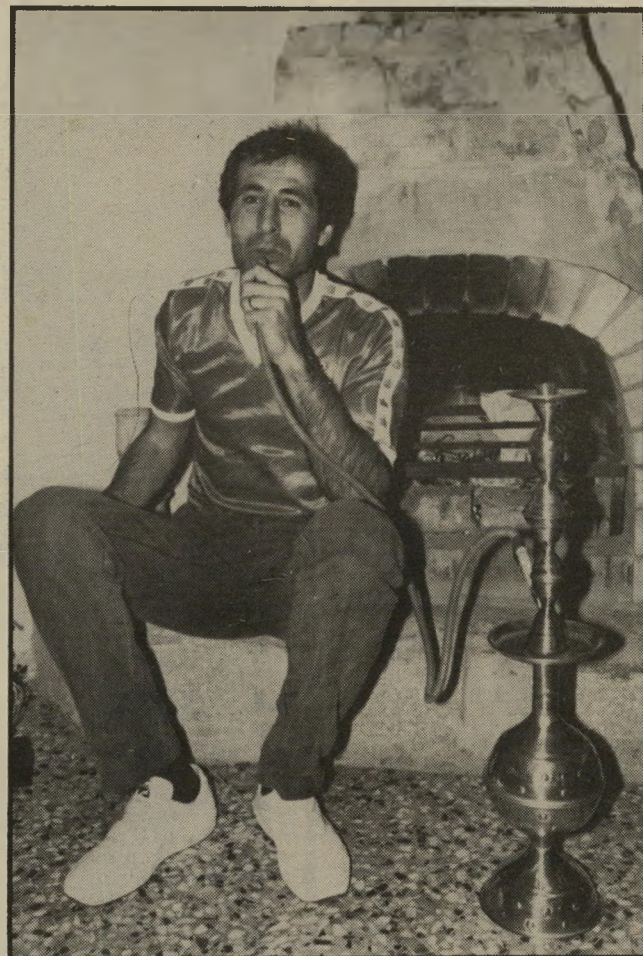
בקריאות „בוגד“ גייסו בני שפרעם נגדו את כל בני העיירה, כולל הוריו מולידיו, אחיו ודודיו, שכנו וחבריו. כולם התנגדו לעזיבתו. לקאריירה המבטיחה שציפתה לו. הם אפילו ניסו לחבל כחתונה עם עאליה.

אף אחד בשפרעם לא חשב על זאחי. כולם חשבו על יוקרת המקום. „אם זאחי לא ישחק בשפרעם, הוא לא ישחק בשום מקום אחר“ הכריזו. לבסוף נשבר זאחי. גם הגוף החסון, המתנשא לגובה של 1.85 מטר, לא עמד בלחץ הכבד שהופעל עליו. כמשך חודשים ארוכים הוא לא היה מסוגל לישון בלילה. הכאב והרדמה אכלו אותו. לא היה לו כוח להתמודד נגד כל העולם סביבו. בסך-הכל רצה להיות כדורגלן מהשורה. החלום שלו, להיות כוכב בקנה-מידה רציני, כמעט התפנף לו מול העיניים. בגיל שנחשב כעניו, „לאמצע הדרך בקאריירה של כדורגלן“.

„לא מספיק להצטיין!“

אם הייתי בן 22, הייתי תובע אותם. לא הייתי מפחד מהם. אך לא רציתי להיכנס להסגר של שנתיים. זה היה מחסל לי את הקאריירה שבקושי התחלתי. הערפתי שיעשו מה שהם רוצים. הם רצו להרוויח עלי, נתתי להם, למרות שלא הגיע להם, כי שיחקתי אצלם תמורת גרושים. זה הרגיו אותי שלא היו הוגנים כלפי ולא נתנו לי את הכבוד שהגיע לי. הם לא קיימו הבטחות.“

„אני ערבי“ אומר זאחי ומעטן בניחותה מהנרגילה שבביתו בשפרעם. „אז משתמשים בזה כדי לקלל אותי“. זאחי לא מוכן לעזוב את שפרעם תמורת כל סכום שיציעו לו.

המיוחדים שלו. שנינו מייצגים את המיגור הערבי בצורה יפה.“

„אני לא כאסחן!“

יאהי למד את השיטה כיצד להתנהג עם שאלות פרובוקטיביות והיום הוא אומר: „אין ספק שטורק הוכיח מומן את יכולתו במיגרש. אני מאור מעריך ומכבד אותו, יכולתו של טורק זה לא נושא לוויכוח. טורק עשה בשבילי עבודה. הוא הכין את השטח והביא לי את הדרך הנכונה להיכנס לעולם הפתוח של הליגה הלאומית.“

היחידים שהתוספו לכדורגל מדרמות של זאחי ארמלי. כולם חיפשו כותרות נוספות, עם אקשן, ומצאו אותן אצל יריבו, ריפעתא (ג'מי) טורק, הכדורגלן הערבי של הפועל תל-אביב. „מי הוא הכדורגלן הערבי הטוב בארץ?“ שאלו את זאחי, שהתחיל להבין שכותרות יכולות להיות גם אכזריות וקשות.

היריבות הפוטנציאלית בין השניים נופחה, לדבריו של זאחי: „אני לא יודע מי אשם ביריבות שלנו בעבר. לכלי-התיקשורת היה חלק לא קטן בזה. הם ניסו לסכסך בינינו. שנינו טובים. לכל אחד יש הכישרונות“.